

NEKUTEČNÉ PŘÍBĚHY PRO KABRŇÁKY

JAN
PAVLÍK

ILUSTROVALA TEREZA UŘIČÁŘOVÁ

C PRESS

Neskutečné příběhy pro kaBrňáky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Pavlík
Neskutečné příběhy pro kaBrňáky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NESKUTEČNÉ PŘÍBĚHY PRO KABRŇÁKY

Jan Pavlík

0. JAK TO VŠECHNO ZAČALO	
NÁMĚSTÍ SVOBODY	8
1. O NARUŠENÍ PEVNOSTI KOPŘIVAMI	
STŘEDOBRNĚNSKÉ VRCHY: PETROV, ŠPILBERK	16
2. ZUŘIVÉ KRÁVY A KOUZELNÉ TRÁVY	
KRAVÍ HORA, WILSONŮV LES	24
3. KOUZELNÁ BANDASKA	
KAMENNÝ VRCH	31
4. O TŘECH HOBRECH	
HOBRTENKY	37
5. O KAMENOŽROUTOVI A BYSTRONOHÉ LIŠCE	
HÁDY, ŠUMBERA, ZADNÍ HÁDY	43
6. O TAJEMNÉ BRAŠNĚ Z CEST	
VELKÁ BABA	50
7. MAPA NAD ZLATO	
LIPOVÝ VRCH	57
8. O MYŠÍCH A TRPASLÍCÍCH	
ÚTĚCHOVSKÉ VRCHY: NAD VOJANKOU, KNĚŽÍ HORA, ZAVÍRAVÁ	64
9. O LEBCE A HLINÍKU	
NAD STŘELČÍM.	71
10. O JEDNOM A PŮL DRAKOVÍ	
BABÍ LOM	79
11. O PROKLESTOVI A DVANÁCTI KOSTLIVCÍCH	
PROKLEST	84
12. KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO LESA	
NA SKALKÁCH, BUKOVEC	91
13. TAJEMSTVÍ MISTRA LEONARDA	
KOJÁL.	98
14. O ZTRACENÉM POKLADU	
HELIŠOVA SKÁLA	104

15. NĚKDO PÁČÍ, JINÝ BUČÍ	
BUČÍ	110
16. ZMATENÍ JAZYKŮ	
BABYLON.	114
17. JAK ĎÁBEL PORAZIL SÁM SEBE	
RÁJECKÝ LES, NA BABYLONĚ, HOLÍKOV	119
18. VE SVĚTLE MAJÁKU	
SÝKOŘ	125
19. SYMFONIE Z DIVNÉHO SVĚTA	
SKÁLY, SKALKY	130
20. DÉMONI ZIMNÍHO LESA	
HORNÍ LES	136
21. POZDRAV Z VESMÍRU	
KONÍKOVSKÉ VRCHY: KAMENICE, METODKA.	143
22. POTOMEK SLAVNÝCH KONÍ	
NAD STUDNICEMI: POHLEDECKÁ SKÁLA, KOPEČEK	148
23. O TŘÍHLAVÉ PRINCEZNĚ	
KŘOVINA, DEVĚT SKAL	155
24. JAK SLIMÁK POMOHL ZRUŠIT PROKLETÍ HORY	
DURDA, MALÁ JAVOŘINA, VELKÁ JAVOŘINA	160
25. O ZAPOMENUTÉM ŘOPÍKU	
SUCHÝ VRCH	167
26. SOUBOJ KORÝŠÍCH VELMOCÍ	
JEŘÁB	174
27. JESENICKÁ DOBRODRUŽSTVÍ	
ČÁST PRVNÍ: OSTRUŽNÁ	178
ČÁST DRUHÁ: PECNÝ, BŘIDLIČNÁ HORA, JELENÍ HŘBET, VELKÝ MÁJ.	183
ČÁST TŘETÍ: VYSOKÁ HOLE	188
ČÁST ČTVRTÁ: PRADĚD	194

Věnováno Jindrovi, Jášovi
a všem zvědavým dětem.

Autoři

Jan Pavlík, učitel a diskrétní matematik
na OADM FSI VUT v Brně

a

Tereza Uříčářová, ilustrátorka dětských knih,
nadšená chůva na volné noze a malířka

děkují svým rodinám, přátelům a zaměstnavatelům
za obrovskou podporu při realizaci tohoto díla.

PŘEDMLUVA

Milí čtenáři,

tato kniha v sobě nese poselství ve třech různých složkách.

1. **Složka fiktivní, tedy smyšlená** – jedná se o děj příběhu, který není reálný a slouží čistě k pobavení, někdy možná k zasmání, někdy k napětí a na závěr snad i k zajímavému rozuzlení.
2. **Složka naučná** – jde o odkaz příběhu do reálného světa, případně jiných fiktivních světů, tedy o soupis reálných postav, míst, principů a obecně faktů, které se v příběhu nějakým způsobem objevují. V úvodní kapitole jsou uvedeny na začátku (z důvodu orientace v příběhu), v ostatních kapitolách jsou pak až v závěru, aby se předem příliš neprozrazovalo, co čtenáře čeká, a také aby si případně mohl domýšlet, zda správně některé odkazy do reálného světa odhalil. Například objeví-li se v knize Karel s božským hlasem, pak je pravděpodobné, že jeho předobrazem je Karel Gott (ovšem zrovna jeho v knize nenajdete).
3. **Složka výletová** – příběh je vystavěn tak, že hlavní hrdina, jenž je obyvatelem Brna, prochází místy, která jsou svojí polohou a nadmořskou výškou zajímavá pro Brno. Jedná se o vrcholy, na nichž byly Českou tábornickou unií, TK Korýši, v rámci projektu Brněnská výškovnice 216–1 491 m n. m. umístěny vrcholové knihy. Čtenář se tak může vydat po stopách hlavního hrdiny na skutečná místa, kde se příběh odehrává. Navržené trasy a mnoho dalších informací o těchto místech se dozvíte na webu www.vyskovnice.cz.

Autor

 skutečná osobnost, fiktivní osobnost, dílo, píseň; naučná informace, jazyková informace, místo

O. JAK TO VŠECHNO ZAČALO

NÁMĚSTÍ SVOBODY

- *Banda lotrů – několik zločinců 20. století*
- *Emil Holub – cestovatel*
- *Franta Kocourek – brněnský silák*
- *Gregor Mendel – přírodovědec, zakladatel genetiky a opat starobrněnského kláštera*
- *James Bond – ornitolog, částečný předobraz fiktivního agenta 007*
- *Jan Kašpar – průkopník letectví*
- *Josef Křovák – zeměměřič*
- *Karel Absolon – archeolog a jeskyňář, objevitel Věstonické venuše a systému Punkevních jeskyní*
- *Karel Engliš – ekonom*
- *Kurt Gödel – logik a matematik, brněnský rodák*
- *Ludwig Mies van der Rohe – architekt vily Tugendhat*
- *Otakar Borůvka – matematik*
- *Otto Wichterle – vynálezce kontaktních čoček*
- *Tomáš Alva Edison – vynálezce žárovky, ta byla použita pro osvětlení dnešního Mahenova divadla, osobně pak navštívil Brno*
- *Jára Cimrman – fiktivní největší Čech z Vídně*
- *Malinovského náměstí, vila Tugendhat, náměstí Svobody (morový sloup)*

Pták Obrňák

Kdysi, v čase neurčitém, žil v Brně podivný tvor. Byl to obří pták, který čas od času přelétl nad městem a zastínil jej před sluncem. Dobrým lidem pomáhal lovit potkany, krysy, holuby a další ve městě nežádoucí tvorstvo, avšak s těmi zlými se uměl rázně vypořádat svými pařáty či zobákem. Ovšem jeho nejmocnější zbraň byla jiná. Ze zadní části těla totiž dokázal vypouštět strašlivý bílý mor. Dokázal ho seslat vždy tam, odkud vyvěralo největší zlo. Co jím pokryl, to se navždy změnilo v bílý kámen.

Brňané tohoto tvora přijali za svého a začali mu říkat pták Obrňák. Protože měl ale problém s přistáváním a vzlétáním z roviny, postavili mu

uprostřed města mramorový sloup, na kterém se uhnízdil.

Obrňák však byl trnem v oku bandě lotrů z temných polí severovýchodně od města. Byli to vyvrhelové, kteří chtěli útokem pod vedením hrdlořeza Adolfa získat vládu nad Brnem. Proto se potřebovali Obrňáka zbavit a k tomu se jim naskytla neobvyklá příležitost.

Elektrické světlo

Jednoho dne měl být v divadle představen nový vynález – elektricky roznicené světlo. Uvést ho měl přímo slavný vynálezce Tomáš Alva. Když se tato zpráva roznesla mezi lidmi, do města se sjeli vědci, vynálezci, myslitelé, mudrci, ale i obyčejní lidé, aby se stali svědky této události. K divadlu se jich natlačilo tolik, až hrozilo, že se dovnitř nevejdou. Lidé začali jásat, už když před divadlem zastavil pozemní stroj, na kterém Tomáš Alva dorazil. Přicestovali i ornitolog James Bond a cestovatel Emil ve společnosti Křováka. Dorazil i Jára z Vídně na prototypu své ručně zkonstruované vzducholodi se šnečím pohonem, kterou vůz Tomáše Alvy doslova zastínil – málem na něj totiž při přistávání svým těžko říditelným strojem dosedl. Když pak došlo v divadle na představení vlastního vynálezu, všichni propadli v úžas. Chemik Otto z Prostějova, který zapomněl doma brýle, vytáhl z kapsy kabátu kusy jakési hmoty a dal si je před oči, aby lépe viděl. To zahlédl Jára a hned začal rozvíjet úvahy o dalším využití tohoto materiálu.

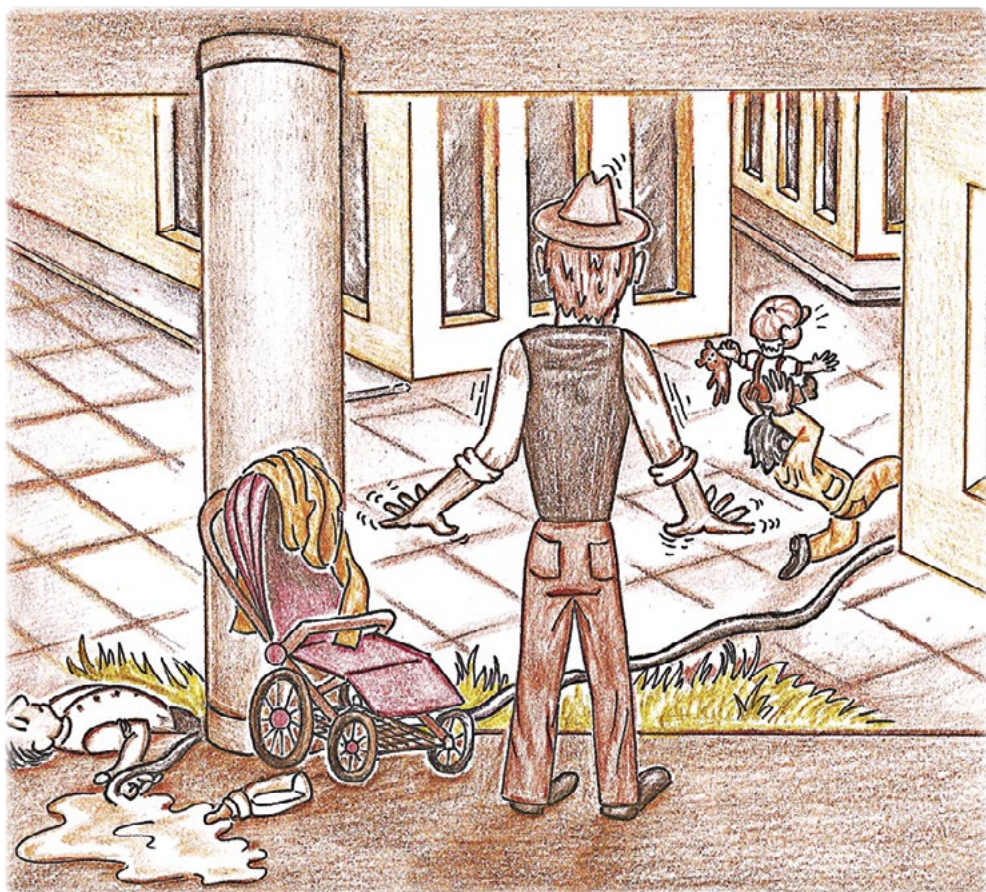
Zloduchova lest

Adolf však měl se svojí bandou v plánu trochu jinou podívanou. Zatímco ostatní společníky vyslal do akce, sám zůstal u své chýše v tmavých polích a chystal léčku. Napřed si zákeřně počkal za keřem, a když kolem procházel pocestný (jmenoval se Ludvík), praštil ho lopatou, spoutal a dovlekl do chýše. Když se Ludvík probral, donutil ho Adolf pracovat a dal mu nesplnitelný úkol – aby z jeho zemlanky ve svahu vytvořil veliký, částečně podzemní palác.

Jakmile Obrňák zdálky zpozoroval, že se Ludvíkovi děje takové příkoří, nemilosrdně proti Adolfovi zaútočil. Opustil proto své hnízdo, což byl hlavní Adolfův záměr. A zatímco Adolf unikal podzemní chodbou pryč, Obrňák vypustil svůj bílý mor na jeho dům, který se tak proměnil v bílý kámen. Od té doby stojí v temných polích místo ošklivé zemljanky, po troše dalších Ludvíkových úprav, krásná bílá vila.

Mezitím se zbytek bandy snažil zavést do Obrňákova hnízda dráty nabité elektrinou. Tu minili ziskat ze zdroje, který před divadlem zprovoznil Tomáš Alva. Aby jim tuto operaci nikdo nepřekazil, zamkli všechny návštěvníky v divadle. Zatímco několik lotrů vinulo dráty ulicí, další člen bandy, zloduch Klement, měl za úkol přepojit do drátů elektrinu z transformátoru u divadla. Proto z něj vytáhl drát a divadlo se ponořilo do tmy.

Antonín a Bedříšek

Nedlouho poté k divadlu dorazil opozdílý divák, občan Antonín Kabrňák spolu se synkem Bedříškem. Dveře byly zamčeny, snažil se tedy zjistit, co se děje. Ponechal proto na chvíli spícího Bedříška v kočárku bez dohledu přímo u transformátoru a vydal se kolem divadla hledat otevřený vchod. Jakmile však kočárek zastavil, malý Bedříšek se začal budit a po chvíli spustil křik. To vyrušilo Klementa tupě zírajícího na transformátor ve snaze zapojit do něj dráty. Hluk z kočárku si vyložil jako snahu upoutat pozornost, a jal se proto Bedříška umlčet. Ve chvíli, kdy už k němu Klement natahoval ruce s drátem a úmyslem jej uškrtit, vypustil Bedříšek ze svých malých rukou na zem lahvičku s vodou. Ta se rozstříkla tak, že Klementovy ledabyle izolované dráty propojila se zdrojem elektřiny. V rukou se mu zablesklo, od nohou se zadýmilo a svalil se na zem. Elektrický obvod byl zkratován a elektřinu nebylo možno dále použít. Stejně jako Klementa, jemuž se neopatrnost při zacházení s elektřinou stala osudnou.

Jakmile lotři zjistili, že jim Bedříšek překazil plán, vrhli se na něj, aby ho potrestali.

Další ze zloduchů, Iljič s Josifem, Bedříška chytli a utekli s ním pryč. Když Antonín zaslechl jeho křik a vrátil se zpět, bylo už pozdě. Uviděl pouze prázdný kočár a u něj ležícího Klementa a jednoho z lotrů prchajícího podél drátů se vzpouzejícím se Bedříškem. Vydal se za únoscem, ale další lumpové Benito s Rajnhardem si na něj počkali za rohem a důvěrně seznámili jeho hlavu s násadou od krumpáče.

Jedovatý plyn

Protože záměr s elektrikou lotrům nevyšel, rozhodli se pro záložní plán, jak se Obrňáka zbavit – připravili pro něj jedovatý plyn. Vylezli na sloup a do hnízda vedle vejce mu nachystali nástrahu v podobě druhého vejce. Napumpovali do něj množství plynu, který by zabil krysu, to pak zdvojnásobili a to pak zase zdvojnásobili, a aby si byli jisti výsledkem, dělali to znovu a znovu a pořád dokola, dokud se vejce nezačalo nafukovat. Věřili, že se Obrňák po návratu do hnízda otráví plynem, který unikne z nastraženého vejce, jen co se jej dotkne. Když však Josif vejce do hnízda umisťoval, všiml si, že i druhé vejce je divné – bylo totiž ze sádry a leželo tam ještě z doby, kdy sem lidé Obrňáka lákali. Využil tedy uneseného malého Bedříška a s nadějí, že se jej pokusí pták zachránit, protože Obrňák dobrým lidem pomáhal, ho vložil do hnízda. Navíc ho chtěl potrestat za překažení původního plánu a likvidaci jednoho z členů bandy.

S jednou věcí však lumpové nepočítali. Bedříšek spustil křik, který byl slyšet až daleko v temných polích. Najednou obloha potemněla a nad náměstí se snesl pták Obrňák. Rozezlen pohledem na bandu lotrů lezoucích do jeho hnízda zamířil přímo nad sloup, máchl pařátem a vyrval Josifovi Bedříška z rukou. Poté vypustil dávku bílého moru. Při Bedříškově záchrane však zavadil o nastrčené vejce, ze kterého se začal uvolňovat jedovatý plyn. Valil se jako fialový mrak, který postupně halil celé náměstí, ulice i domy, a stoupal stále výš a výš. Pták Obrňák tak letěl s Bedříškem ve spárech kamsi k obloze až je najednou nebylo vidět.

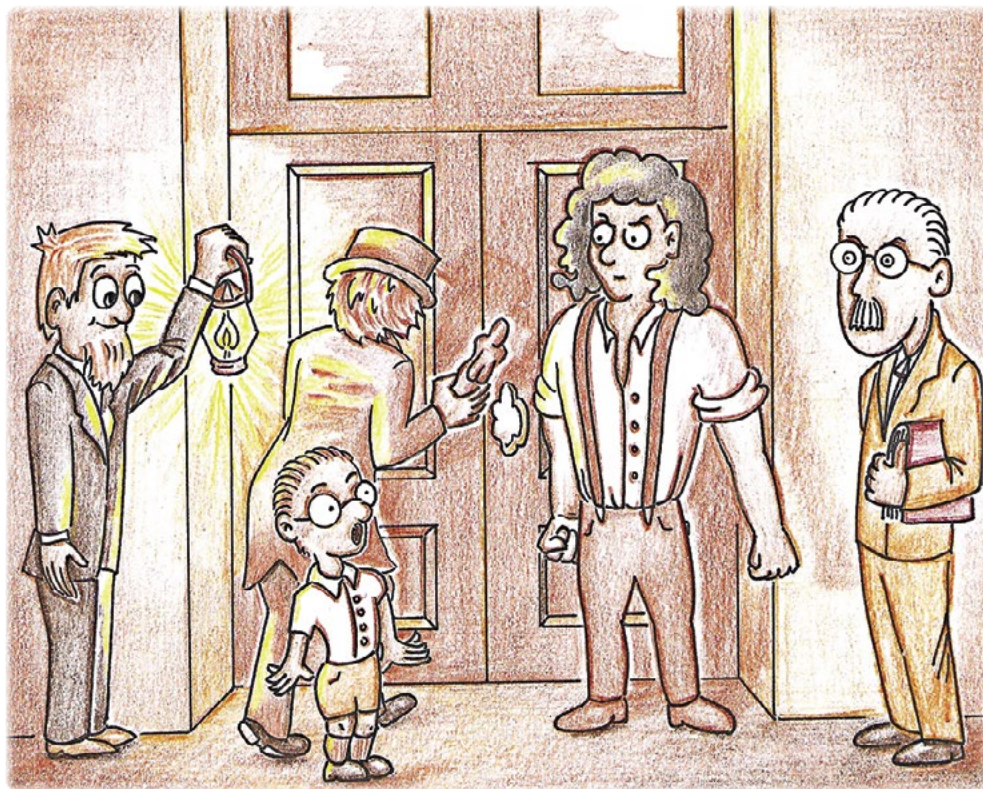

Únik z divadla

V ulicích kolem sloupu naštěstí nikdo nebyl. Každý se před bandou lotrů skryl doma, nebo byl zavřen v potemnělém divadle. Venku zůstal pouze Antonin, který se probral těsně před tím, než se k němu mrak plynu dostal. Na poslední chvíli se stihl ukrýt ve vzducholodi, kterou měl Jára zaparkovanou před divadlem.

V divadle za světel svíček a petrolejek probíhaly pokusy o vysvobození ze zamčeného prostoru. James Bond, ke kterému se všichni obraceli s nadějemi ve snadné vyřešení situace, však všechny zklamal tvrzením, že je pouhý ptákoznanec, který cestuje po světě. K činu tak byl povolán silák Franta z Kocourkova. Ten zarazil svůj malíček do klíčové dírky, a když jej vytáhl, vešla se do ní už celá dětská ruka. Malý chlapec Kurt, který se sem ze zvědavosti také přišel podívat, se pak pokoušel svoji ruku použít jako klíč, ovšem neúspěšně.

Nakonec Jára z Vídně vytáhl z kapsy jakousi věc, zasunul ji do rozšířené klíčové dírky a dveře otevřel. Jeskyňář a archeolog Karel žasl nad mistrovým uměním a prohlížel si onen předmět. Připomínal malou sošku tlusté ženy. Jára vysvětlil: „To jsem si onehdá jen tak před zrcadlem plácal hlinu. Zkoušel jsem udělat autoportrét, ale vždycky se mi to nějak rozteklo. Inu, sochař miniatur ze mě asi nebude. Tak tady ty zmetky používám jako závaží do vzducholodě. Jeden takovej mi vypadl

někde nad Pálavou..." Karel poděkoval, nenápadně se vytratil jižním směrem pryč a pak ho dlouho nikdo neviděl.

Mudrcové na náměstí

Mezitím se oblak jedu rozplynul a obecnstvo divadla se vydalo ven. Jára si všiml, že se do kajuty jeho vzducholodi někdo vlámal. Ještě, než se stihl rozzlobit, vylezl z ní potlučený Antonín a všechno Járovi a ostatním vyličil. Houf diváků z divadla se tak vydal k pochodu podél natažených drátů. Na náměstí spatřil scénu zkázy: mramorový – nyní již morový – sloup a na něm celá zkamenělá banda: Adolf, Rajnhard, Benito, Iljič i Josif. Antonín zde však neviděl svého syna.

„Kde jsi, Bedříšku?“ volal. Odpovědi se mu však nedostalo. Několik svědků události mu popsalo, co viděli z oken domů, včetně toho, jak Bedříška odnesl pták Obrňák.

Vtom se do věci vložil James Bond: „Pokud vím, tento pták se lidmi neživí, žere nanejdvš tak holuby.“

Do toho vstoupil cestovatel Emil: „Ale jen některé druhy!“

„Ať žere třeba ptakopysky, ale co z toho plyne pro mýho kluka?“ zeptal se našťavaně Antonín.

Na to odpověděl malý Kurt: „Pokud tento pták nežere lidi, a pokud Bedříšek je člověk, pak tento pták nesežere Bedříška.“

„Mám teda doufat, že Bedříšek žije?“ dotázal se Antonín.

„Někteří živočichové, kteří nemají vlastní mláďata, přijmou za svá mladé jiného druhu – i takové případy jsou známy. Ale můžeš být v klidu, tato vlastnost není dědičná,“ pousmál se Gregor stojící opodál.

„Kde ho mám ale hledat? Pták mohl odletět kamkoliv,“ smutnil Antonín.

„To sice mohl, ale to by se mu nevyplatilo,“ pronesl kdosi z davu.

„Tomu věř, tady Karel se v ekonomii vyzná. Hledej místa, kde mohl pták přistát nejbližší,“ radil Tomáš Alva.

Křovák, kterého si coby pomocníka přivedl Emil, vytáhl mapu a kružítko. „Když sem zabodneme kružítko a uděláme kruh

a najdeme v něm nejvyšší místo..." Do toho mu skočil letec Jan: „Hledej vrchol kopce, jinde by nepřistál.“

„Ale takových míst je..." povzdechl Antonín.

„... jen konečný počet!" vítězoslavně doplnil mladý matematik Otakar.

„Jenže než je všechny navštívím, z Bedřicha bude, pokud se toho dožije, chlap na ženění. Jen doufám, že mu ten pták neklofne nějakou slepici..." posteskl si Antonín.

„Neboj se, můžeš počítat s mojí pomocí," zaznělo z davu. „S mojí taky," zaznělo odjinud. „I se mnou!" neslo se davem opakovaně.

A tak si Antonín vzal mapu, za pomoci svých moudrých přátel v ní našel vrcholy a vydal se na ně Bedřiška hledat.

Mramorový, dnes již morový, sloup na náměstí v Brně stojí od té doby dodnes. Pouze zkamenělé zločince na něm nahradily sochy křesťanských dobrodinců.

1. O NARUŠENÍ PEVNOSTI KOPŘIVAMI

STŘEDOBRNĚNSKÉ VRCHY: PETROV, ŠPILBERK

Procházka na Petrov

Antonín, smutný z toho, že přišel o synka, se vydal na nejbližší návrší Petrov, na kterém stál veliký kostel. Cestou z náměstí ho doprovázel fyzik Ernst, machr přes pohyby ve vzduchu. Ještě než se s Antonínem rozloučil, zhodnotil situaci: „Kdybychom aspoň věděli, kolik toho jedu ti ničemové do ovzduší vypustili, mohli bychom se pokusit odhadnout jeho výšku a podle toho určit, kam se mohl pták vydat. Ale takhle... Přeju ti hodně štěstí a trpělivosti.“

V těchto smutných myšlenkách došel Antonín až ke kostelu. Bylo zavřeno a dostal se tedy pouze k boční kapli. V ní seděl kaplan Viktor, který si z dlouhé chvíle cosi čmáral na papír.

„Zdravím tě, kaplane. Co to kreslíš?“ zeptal se Antonín.

„Ale, to je trochu složitější. Taky jsem se byl podívat na tu Tomášovu nádheru v divadle. Bylo to hezký. Ale místo, aby si Tomáš nechal vyrábět elektřinu z uhlí, mohl využít proud potoka Ponávky. Mám to tady na papíře. Ale jen Bůh ví, jestli by to fungovalo.“

„A na co je tam ten ježek?“ zeptal se zvědavě Antonín.

„To neměl být ježek, nýbrž turbína. Jenže tady v kostele je taková kosa, že se mi třese ruka. Trochu se tím kreslením zahřívám, když si představuji, že by se sem ten vynález od Tomáše Alvy zavedl. My si sice u nás v kostele svítíme svíčkami, ale všiml jsem si, že ty jeho koule dávají víc tepla než světla, tak bychom si tu tím mohli topit, aby tu nebyla taková zima.“

Antonín rozhovorem se zimomřivým kaplanem trochu odvedl myšlenky od hledání Bedříška, ale po chvíli si uvědomil, že sem nepřišel klábosit o turbínách. Napadlo ho, že by se mohl porozhlédnout po okolí, proto se zeptal: „Kaplane, pusťíš mě prosím na věž? Chtěl bych se kouknout po okolí.“

Tato otázka kaplana zaskočila: „Co tě to prosím tě napadlo, Antonine? Tento kostel věže nemá. I když to vlastně není špatný nápad, mohli bychom mu třeba dvě věže přistavět. Hned zítra to navrhnu biskupovi. Počkej pár neděl a věže budou a můžeš se na ně vyjít podívat. Teda možná pár desítek neděl...” odpověděl zvesela kaplan.

Antonín pochopil, že tady moc nepochodí. Nejen na věž, ale ani co se hledání Bedříška týče. V okolí kostela ho nenašel, a tak se vydal na sousední vrchol. To už ale nebylo tak snadné.

Park otázek a odpovědí

Kousek pod Petrovem si v parku hrál malý chlapec Kurt. Když zahlédl Antonína, ihned se s ním dal do řeči. „Kam jdeš? A proč právě tam jdeš Bedříška hledat?”

Antonín se podívil hochově otázce. Jak může o Bedříškovi vědět? Brzy si ale vzpomněl, že jej viděl na náměstí. Nemínil se s ním ale dlouze vybavovat, a tak mu stroze odpověděl. Klučina se ale nedal snadno odbýt a povídá: „Chceš znát pravdu o svém synovi? Pak mám pro tebe špatnou zprávu.“

„Jakou, proboha?“ zděsil se Antonín. „Ty něco víš? Tak to vyklop!“ vyhrkl na Kurta.

Chlapec však Antonínovi vmetl do tváře pouze suchou a tvrdou skutečnost: „Jsme-li v logickém systému, který je dost silný, aby byl schopen vyjádřit přirozená čísla, schopni vyjádřit tvrzení, že Bedříšek je živ, pak Bedříšek může být živ, aniž bychom to byli schopni v rámci tohoto systému dokázat...“

Z toho se Antonínovi zatočila hlava. „Co to meleš?“ křikl na něj. „Jaký logický systémy, jaký přirozený čísla? Já chci vědět, jestli je Bedříšek naživu a kde je!“

Kurt se zalekl a přešel do své mateřštiny: „*Ich weiss nicht. Und es ist möglich, dass niemand es weiss...*“, čemuž už Antonín nerozuměl vůbec. Jeden z kolemjdoucích si všiml Antonínovy bezradnosti a větu mu z němčiny přeložil: „Mladej říká, že to neví a možná to neví vůbec nikdo.“ Antonín Kurtovi mravoučně nakázal, aby se radši učil místo takových nesmyslů. Že na takový žvásty není nikdo zvědavý.

A začal naříkat. „Co jsem to sakra udělal? Jak jsem mohl nechat malýho o samotě? Kdybych tak mohl vrátit čas...“

Kurt se zamyslel a povídá: „To není špatný nápad. Zkusím vymyslet, jak vrátit čas.“

Antonín se zasní: „Až na to přijdeš, dej mi vědět. Podruhé bych nedopustil, aby mně syna unesli!“

Na to Kurt opáčil: „Ale pokud bych vymyslel, jak vrátit čas a podařilo by se mi to, minulost bys nemohl změnit. Představ si, že by ses vrátil do minulosti, ale nedopustil bys, aby ti Bedříška unesli. Pak bys ho přece nešel hledat, nepotkal bys mě a na tento rozhovor by vůbec nedošlo. Tím pádem bys mě vůbec nemohl přivést na myšlenku návratu do minulosti...“

Proti tomu se Antonín zmohl jen na „*Auf Wiedersehen*,“ a zamířil ke Špilberku.

Chlebová havárie na Špilberku

Antonín si byl vědom, že dostat se na vrchol, nebude tak snadné – Švédí by mohli vyprávět. Nachází se na něm pevnost fungující jako věznice, do které má přístup pouze správce, vězni a jejich dozorcí. Jejich jídelní režim se řídí pevným řádem. Ráno na snídani chodí nejdříve dozorcí, pak vězni a nakonec správce věznice. Na

oběd však přicházejí v opačném pořadí, tedy v 11 hodin, když na Petrově zvony odbíjejí poledne, chodí na oběd správce, po něm vězni a na závěr dozorcí.

Byl už večer a Antonín přemýšlel, jak by se do pevnosti dostal. Pouze správce byl oprávněn do pevnosti pustit někoho cizího. Ale jak ho přesvědčit? Antonín si sedl pod strom poblíž brány a přemýšlel tak usilovně, až usnul.

Probudil ho zvuk koní s vozem, který v brzkých ranních hodinách přivážel do pevnosti pečivo k snidani. Najednou si Antonín všiml, že mu po botě leze had. Lekl se, nohou švihl, až had odletěl přímo na cestu před koně. Ti se vtom okamžiku polekali a splašeně se rozběhli na kraj srázu. Vůz divokou jízdu nezvládl, převrátil se a všechn náklad se vysypal ze svahu kamsi do kopřiv. Koně se zastavili a uklidnili se. Kočí vozu a pekař stihli před pádem seskočit. S mírnými otlučeninami se sbírali a střídavě pak jeden nadával, zatímco druhý rozmýšlel, jak z té šlamastyky ven.

To už se ale blížila doba, kdy dozorcí věznice vyhlíželi vůz s novými zásobami. Pekař s kočím se rozhodli záležitost zatajit. Byli přesvědčeni, že by je za tuto neschopnost stihl trest a nejspíš by tak, aspoň přechodně, skončili přímo mezi vězni v pevnosti. Museli udělat vše pro to, aby se záležitost zahladila.

Antonín dobyvatel

A právě v tuto chvíli se zpoza stromu vynořil Antonín s nabídkou pomoci. „Chcete se vyhnout trestu? Pomůžu vám, když vy pomůžete mně.“

Kočí a pekař neviděli jinou možnost, jak situaci vyřešit, a tak museli Antonínovu nabídku chtít nechtě přijmout. Antonín tedy rozhodl: „Kočí, ty máš svůj bič. Určitě jím umíš švihat. Posekej jím kopřivy, do kterých se pečivo vysypalo. A prozrad' mi signál, podle něhož klepeš na bránu, aby mi otevřeli. Pekaři, ty si vem rukavice a posbírej posečený kopřivy. Já zatím domluvím, aby vás v pevnosti přijali i se zpožděním.“ Kočí a pekař udělali vše, jak jim Antonín nakázal. Ten mezitím došel k bráně a zaklepal dle pekařova signálu. Z vrat vykoukl jeden z dozorců s dotazem, kde je pečivo a co je s pekařem.

„Nedávno jste propustili vězně, u něhož se projevila zákeřná nemoc. Proto byla dle výnosu ministra zdraví nakázána celé věznici strava léčivými bylinami počínaje dnešním ránem,“ pravil Antonín.

Dozorcí se záležitost zdála podezřelá. „Pokud to tak je, pak máš jistě tento výnos písemně a s pečeti ministra.“

„To bohužel nemám. Jedná se o velmi čerstvou, leč naléhavou zprávu. V průběhu dne dorazí ministrem pověřený lékař, který zkontroluje stav vězňů.“

Napřed však mají všichni obyvatelé pevnosti požit co nejvíce listů byliny, kterou vám brzy donesu."

Mezitím kočí posekal celou houštinu kopřiv, pekař je v rukavicích posbíral a v plachtě vozu je spolu donesl k bráně pevnosti, kde je předali dozorcí. Ten nad tím kroutil hlavou, ale protože byla ještě tma a rostliny byly pečlivě bičem naporcovány, nepoznal, že se jedná o obyčejné kopřivy. K tomu Antonín dodal: „Nyní jste v ochranném zdravotním režimu. Místo jednoho kousku pečiva každý sní talíř těchto bylin. Týká se to všech obyvatel pevnosti. A neváhejte, nebo nemoc propukne naplno!"

Dozorce podezíravě přikývl, pro jistotu se však zeptal: „A co pečivo? To nedostaneme?"

„Až k obědu v rámci diety. Nemůžete hned po této bylině jíst normální jídlo," odpověděl Antonín. Pak se spolu s pekařem a kočím vrátil k vozu a nařídil jim, aby